

## I

Aquesta casa, o el que en quedava, em va atrapar. Des del primer dia vaig saber que havia de ser nostra. No em pregunteu el perquè. Potser un pressentiment. Qui sap. És al mig d'una clariana a la serra de Carreu, a l'obaga, on hi vam anar a passar un cap de setmana de tardor, ara tot just fa dos anys. Fèiem ruta a peu des de la Pobla fins a Sallent. És dels pocs edificis que encara queden mig drets a la vall. Els masos de Carreu estan gairebé tots aterrats i només se'n conserven quatre rocs escampats. L'abandó, la llunyania, tot hi ha contribuït. Però Cal Gil, com més tard vaig descobrir que s'havia anomenat aquesta masoveria quan encara estava habitada, seguia dreta. Com si m'hagués estat esperant. Ho hem comentat amb els paletes que l'han restaurat i tots coincideixen en què la situació, mig camuflada entre els arbres i de difícil accés, hi ha contribuït. També el fet de ser d'una sola planta i tenir un parell de bigues mestres que han aguantat el pas dels anys relativament bé. Aquests masos centenaris estan condemnats tan aviat el sostre comença a cedir, encara que només sigui per una trista teula. La Laura, i ja no diguem amics i parents, encara no s'expliquen l'encaparrament i les hores —i diners— que he abocat en aquest projecte. Al final, i tal com queda, m'han acabat donant la raó. Comprar l'edifici i el bosc ens va sortir per quatre duros, però la rehabilitació ha estat un pou sense solera. El Marçal i el Pere,

els paletes de la Pobla, no es volien arriscar a fer-me un pressupost tancat ja que mai se sap què et pots trobar quan treballes en cases tan antigues. M'ho han anat cobrant tot a hores i al final la cosa se n'ha anat de mare. Tant de mare que se'm va acabar el raconet que havia fet per aquest projecte i al final, com sempre passa en casos així, vaig haver de demanar un crèdit personal al banc. M'ha costat algun disgust amb la Laura, però al final ha valgut la pena. Terra de rajola vella, parets de pedra rejuntada, netes i reforçades, i el millor de tot, una llar de foc al centre de l'estança que fa de cuina-menjador. Hi ha un parell d'habitacions a la part de llevant i poca cosa més. Però sóc feliç. I estic convençut que la Laura i els nens també.

Hem arrencat alguns pins i alzines per engrandir la clariana al voltant de la casa, fins on comencen uns marges de pedra seca. Al tractar-se d'una obaga força costurada, el sol hi arriba amb dificultat, sobretot a l'hivern, i la fa molt fosca. Els mesos d'estiu són una delícia, com he pogut comprovar les vegades que hi he pujat a fer una ullada a les obres.

Quant a la història d'aquest mas, vaig haver de batallar però finalment i a contracor la immobiliària que m'ho va vendre em va facilitar informació del darrer propietari, Lluís Dalmases, un conco que l'havia heretat dels pares, els darrers habitants de Cal Gil i que cap a finals dels seixanta van tancar porta i es van instal·lar a la Pobla. Els Dalmases havien habitat el mas durant generacions i eren comerciants de la fusta. L'embigat de moltes cases de la comarca procedia d'aquesta vall. Sem-

pre és interessant saber alguna cosa dels que han viscut a la casa que un compra, encara que de vegades desitjaries no haver-ho preguntat mai.

Aquesta tardor, per fi, l'estrenem. Bé, l'estrenaré, ja que la Laura i els nens arribaran demà.

Fa un parell de setmanes, tot just els paletes acabaven els últims retocs, vaig comprar a un brocanter de la Pobla, tres llits, un parell de butaques, taula i cadires pel menjador, tot de fusta vella de noguera, i una cuina senzilla. De mica en mica ho aniré restaurant perquè aquí dalt si alguna cosa em sobrarà, és temps.

No hi tenim corrent elèctric però sí la possibilitat d'instal·lar-hi un generador de benzina més endavant. Amb quatre espelmes i el foc a terra, de moment, en tenim prou. Un llum de gas tampoc seria mala idea. Dels arbres que vam tallar, els mateixos paletes me n'han fet una bona pila de llenya que guardem en un corralet que hi ha al darrera.

Arribar fins aquí dalt no és fàcil. Més de dues hores de cotxe fins la Pobla, seguides de tres quarts ben bons per pistes forestals seguint la vall fins arribar al trencall de la Font del Gaig, que enfila l'obaga de la serra de Carreu. L'últim tram s'ha de fer caminant ja que el terreny és força costerut. Una petita odissea, però s'ho val. El paisatge que s'atalaia des d'aquí dalt és únic, feréstec, com sempre me l'havia imaginat. La pista de l'obaga només és practicable amb un quatre per quatre. O sigui que demà quan arribi la Laura l'aniré a recollir a la Pobla, on hi deixarem el cotxe aparcant durant el cap de setmana.



Quan hi he pujat aquesta tarda m'ho he trobat tot net i polit. Els paletes estaven neguitosos per cobrar i fa una setmana ens vam mig enganxar. La darrera vegada que hi vaig venir feia fàstic, eines pel terra, ciment i sorra escampada per tota la casa, vaja, una autèntica porqueria. Em deien que ja ho tenien pendent però que se'ls havia girat feina a la vora de Tremp i no la volien deixar escapar. Fins que no els he amenaçat que no cobrarien si no ho deixaven com Déu mana, no s'hi han posat. A més a més fa molt temps que els vaig deixar ben clar que aquesta tardor hi volíem anar. En fi, van a la seva.

Quan miro enrere sembla impossible que al final ens n'haguem sortit. Se'ns feia tan costa amunt tot això! I a més a més aquella por d'equivocar-nos, de prendre la decisió errònia. A la Laura i la canalla els feia més il·lusió l'apartament a Altafulla i ja quasi em tenien convençut. Però, com una mena de trumfo que el destí ens tenia preparat, vam descobrir aquesta casa mig de casualitat, fent una caminada per una vall de la que no n'havia sentit a parlar mai fins que el Lluís m'ho va proposar. El destí, sempre el destí.

També hi va influir el fet que volia un lloc tranquil, amagat. No em veia deambulant pel passeig marítim d'Altafulla amunt i avall durant els mesos d'hivern o torrant-me a la platja l'estiu. I ja no diguem el preu. Per una desena part de l'apartament, tenim una caseta i un bon tros de bosc. Bé, quan dic caseta hauria de parlar amb propietat i és que de fet sembla més un refugi de muntanya. Però m'agrada. I ara, ens agrada. La qüestió

econòmica, tot i no ser cabdal, va ser una de les raons de pes per acabar de convèncer la Laura. Ella, amb el sou de l'ajuntament, no es podia queixar. Malgrat les darreres retallades, encara conservava el lloc de treball. Alguns dels seus companys s'havien quedat al carrer i feina rai per trobar alguna cosa tal i com estava el panorama. Jo no podia dir el mateix. La gelateria havia perdut molta empena darrerament. Amb el Ricard, érem la tercera generació al front del negoci i fins fa un parell o tres d'anys tot ens havia anat oli amb un llum. Gelats Muro era un referent a la comarca i no hi havia premi que se'ns resistís. A l'empresa més innovadora, al gelat més original, a l'emprenedor de l'any. Vaja, tot. La nostra especialitat, el gelat de garrofa amb ratafia, era un clàssic que estiu rere estiu atreïa gent de les comarques veïnes i fins i tot de Barcelona per assaborir-lo. Encara guardo un retall de La Vanguardia amb el reportatge sobre la nostra especialitat i la història de Gelats Muro. A molts els poden semblar unes fites ridícules, però què voleu que us digui, a mi i al Ricard ens feien feliços. I ja no diguem a la canalla, tot el sant dia pastant i menjant gelat o sortint a les fotografies que sovint la premsa local ens venia a fer a l'obrador.

Una de les coses bones que va comportar la baixada de feina a la gelateria va ser el temps lliure. Fins fa un parell d'anys no sabíem el què era un cap de setmana amb la família o els amics. Treballar, treballar i treballar. Vam guanyar calers, ho reconec, però també en vam perdre molts en temes immobiliaris al pic de la bombolla. Uns amics del Ricard ens van enredar per a invertir en una